

Мешко не се излъга и тоя път. Още отъ далече той видѣ да гори буенъ огънь на голѣмия мегданъ срѣдъ селото. Около огъня всички негъри, негърки и негърчета отъ селото играеха нѣкакво дивашко хоро, скачаха, махаха съ ржка и така силно крещѣха, че съвсемъ и не чуваха бръмченето на приближаващия се аеропланъ.

Близо до огъня, за единъ дебелъ колъ бѣше завързано едно хубаво русокосо момиченце, което плачеше, простираше слабитѣ си ржчички и се молѣше на дивацитѣ. Но тѣ не обръщаха никакво внимание на неговитѣ сълзи и молби и само чакаха да прегори пламъка на огъня, за да го опекатъ на жаравата и да го изядатъ. Това за тѣхъ бѣше най-голѣмъ празникъ, както биваше винаги, когато имъ паднѣше въ ржцетѣ нѣкой бѣлъ човѣкъ. Сърдцето на Мешко се сви отъ жалъ за хубавото момиченце. Той реши да го спаси, па ако ще и собствения си животъ да подхвърли на смъртна опасност. Спусна се съвсемъ низко

до земята и дивацитѣ най-после го забелязаха. Въ първата минута тѣ не знаеха какво да правятъ. Никой отъ тѣхъ не бѣше виждалъ до тогава аеропланъ и всички го помислиха за нѣкакво хвъркато чудовище, отъ което нищо добро не може, разбира се, да очакватъ. Мешко направи единъ кржгъ надъ самитѣ имъ глави. Тѣ налѣгаха по очи на земята отъ страхъ. После изеднажъ започнаха да крещятъ, а нѣкои отъ тѣхъ намѣриха за по-умно да се спасятъ съ бѣгство. Тѣхниятъ примѣръ биде последванъ и отъ другитѣ и когато спрѣ аероплана не далечъ отъ огъня, отъ дивацитѣ не бѣше останало и следа.

Мешко потърси съ погледъ вързаното момиче, но колѣтъ бѣше празенъ. Явно бѣше, че дивацитѣ бѣха отвлѣкли въ бѣгството си и момиченцето.